

MEZEI ZSOLT (1989/B)

Leveszem a szögről a keretezett képet. Nézem hosszú pillantásokkal, és valami torokszorító, de mégis jóleső érzés tölti el szívemet-lelkemet. Fekete-fehér-szürke arcok néznek vissza rám, időtlenül, örök fiatalon. Az esztergomi Temesvári Pelbárt Ferences Gimnázium 1989-ben érettségizett „B” osztályának, az én osztályomnak kicsinyített tablóképét tartom a kezemben.

*

1985. szeptember 1-je volt az a nap, ami végérvényesen megváltoztatta korábbi életemet. Ezen a napon kezdtem az első gimnáziumi osztályt Esztergomban. Minden, amivel találkoztam, ismeretlen és félelmetes volt: elveszettnek éreztem magam. November első hetében, vagyis két hónap után mehettünk haza először; mint falusi gyerek még sohasem töltöttem ilyen hosszú időt ilyen távol a szüleimtől, nagyszüleimtől. Általános iskolásként jó hittanos és szorgalmas ministráns voltam, szerettem a templomot és a liturgiát – szüleim plébánosunk ajánlásával úgy döntöttek, hogy egyházi iskolába iratnak. Pannonhalma és Esztergom jött szóba, mivel ezeken a helyeken már korábban is tanultak falunkbéli (vaszari) fiúk (négyen Pannonhalmán és ketten Esztergomban). Mindkét helyre felvételiztem, és a Frankába jutottam be. Csupa furcsa ember, idegen arcok, szerzetesek, nehéz napirend... Mindez úgy hatott rám, hogy bizony egy-két hét után haza akartam menni. Aztán érdekes módon mégis valahogy beleszoktam a többi negyven fiúval együtt. Egyre jobban megismertük egymást, barátságok kötődtek – és ezek a barátságok immár 37 éve tartanak...

Állíthatom, hogy eddigi életem legmeghatározóbb négy évét töltöttem a Frankában: talán a legfontosabb, hogy megtanított minket együtt élni, felelősséget vállalni, megtanított arra, hogy hogyan kell alkalmazkodni, megtanította, hogy kisfiam, nem körötte forog a világ tengelye, itt egy nagy közösség él együtt, és a közösség tagjainak alkalmazkodniuk kell egymáshoz. Ugyanakkor hihetetlen biztonságérzetet és összetartozás-élményt is adott ez a közösség: tudtuk – és hála Istennek, ma is tudjuk! –, hogy számíthatunk egymásra. Tapasztaltam jó néhányszor az elmúlt évtizedekben: ha egy találkozáskor kiderül, hogy a velünk szemben ülő is frankás diák volt, azonnal megváltozik a hangnem, a hozzáállás, és a beszélgetés úgy folytatódik, mint igazi testvérek között. Szent Ágostontól tudjuk, hogy semmi sem történik véletlenül, sőt véletlenek egyáltalán nincsenek, ezért én az Úristen gondviselő jóságának köszönöm, hogy azok között az esztergomi falak között tanulhattam, ott nőhettem fel. Állítom, amit akkor még nem tudtunk elképzelni: későbbi életfelfogásunk, cselekedeteink, világnézetünk abban a négy esztendőben „alapozódott” meg; ha az nincs, ma nem olyan emberek lennénk, mint amilyenekké lettünk.

Biztos vagyok abban is, hogy a legnagyobb nevelő erő az volt, hogy gyakorlatilag éjjel-nappal együtt éltünk az osztálytársainkkal és a ferences atyákkal. Ha tananyaggal vagy tanulással volt gondja valakinek, az bizalommal fordulhatott oda osztálytársához, évfolyamtársához, aki segített a problémáján. Ha valakinek lelki-hitbéli vagy családi-érzelmi baja volt, este tíz órakor is bekopoghatott a klauzúra ajtaján, hogy „Atya, gyónni szeretnék...” vagy „Atya, szeretném elmondani, hogy...” Ez volt az igazi nevelő-összekovácsoló erő!

Kicsinyített tablóképünk hátulján ott sorakoznak az aláírások... egykori diáktársaké és tanároké egyaránt.

Nagy hálával és szeretettel emlékezem vissza a nevelőkre és mindenkire, aki az intézetben dolgozott akkoriban. Elsősorban Buday Péter atyára, prefektusunkra, aki fájdalmasan fiatalon, 49 évesen halt meg súlyos betegségben, Hován Ágoston atyára, lelki vezetőmre és magyartanáromra, akinek végzősként a „tanársegédje” lehettem, Pál atyára, igazgatónkra, aki szigorú volt, de mindig a javunkat akarta... Barsi Balázs atyára, aki a Krisztusért lángoló szívű szerzetes örök példája számomra. Az ő szombat esti elmélkedései mély nyomot hagytak bennem – ezeket még három évtized múltán is újra és újra előveszem, elolvasom... És hálával gondolok a többiekre is: a jóságos Jeromos atyára, Géza, István és Ignác atyákra, Peregrin és Joachim testvérrre, aki húsz év után is, mikor beléptünk az iskola kapuján, azonnal a nevünkön szólított, mintha csak aznap váltunk volna el... Viki nővérrre és a többi, szerzetesi ruhájától megfosztott kedvesnővérrre, akik a konyhán és a mosodában szolgáltak, csendben, hűséggel, kötelességtudóan... És Kékesi tanár úrra, mindannyiunk Tibi bácsijára, aki oly szívesen járt vissza az érettségi találkozóinkra...

Érettségi után az ELTE magyar-történelem szakára felvételiztem, de akkor nem vettek fel. Úgy gondoltam, dolgoznom kellene valamit és mellette tanulni a következő felvételire. Megkerestem Pál atyát, hogy lenne-e valami munka az iskolában vagy a rendházban? Lett, és én még nyolc hónapig frankás lehettem mint takarító és kisegítő. 1990-ben aztán felvettek a szombathelyi tanárképző főiskola magyar-könyvtár szakára, ahol 1994-ben végeztem. Utána kilenc hónap katonaság következett, majd 1995 májusában elkezdtem dolgozni első munkahelyemen, a Pápai Református Kollégium könyvtárában. 1996–1999 között elvégeztem az ELTE könyvtár szakát, így 2000-től a Kollégium könyvtárának vezetője lettem. Időközben, 1997-ben megnősültem, feleségem Kiss Adrienn, falubeli, hitoktató és történelemtanár. Házasságunkból három szép gyermek született: Mihály, Anna és Júlia. Nagy öröömre Misi fiam szintén frankás diák volt, 2017-ben érettségizett Árpád atya osztályában. Ő és Anna lányom egyetemista, Júlia gimnazista.

Életem 2019-ben vett újabb fordulatot: az önkormányzati választáson szülőfalum-lakóhelyem, a Veszprém megyei Vaszar község polgármesterévé választottak az emberek. A könyvtári-tudományos munka után ez egészen másfajta kihívásokat jelentett, új munkatársakat, más munkaszemléletet, sok-sok különböző feladatot – de bízom benne, hogy sikerült „felvennem a fonalat”, és a lakosok meglegedésére végzem a munkámat. Bölcsődénk, óvodánk, iskolánk, művelődési házunk működik, vannak civil szervezetek, vannak gyerekek, van reménység – a pénz persze mindig kevés, de ezzel semmi újat nem mondtam...

Szeretettel gondolok vissza kedves iskolámra, tanárimra, osztálytársaimra. Szívemben él mindaz, amit tőlük kaptam. Minden reggel elmegyek a kis tablókép előtt, és büszkén gondolok arra, hogy frankás diák lehettem!

fotó: Dukavits István (1989/B)